

fem, si ita Patribus libuisset, ad urbem venturum diceret. Annuente Senatu, Henricus Venetias accessit, secretiusque Collegium adiens, *singulari*, inquit, *qua Venetam Rempubli-*
cam benevolentia prosequeretur adductum, ad Principem, Pa-
tresque consalutandos venisse; alteri negotii pertractandi mu-
nus deferre noluisse. Adjecit, *se bellicæ virtutis gloria inflam-*
matum, Principi alicui militare statuisse; secum multa repu-
tantem, cui suam operam dignius deferret, præter Venetam
Rempublicam, quæ multis nominibus Principes viros ad se
alliceret, neminem invenisse; amplas sibi ditiones, multos ami-
cos, complures clientelas esse; quatuor equitum, viginti pedi-
tum millia, quæ stipendia Reipublicæ facerent, paucorum die-
rum spatio, transitu per suos fines a Romanorum Rege impe-
trato, in ejus ditiones ducturum; ni petere Senatus velit, tot
illi amicitias in Helvetiis, ac Rhetis esse, ut nullo negotio
per eorum ditiones se se in Venetorum fines illaturum pollicea-
tur: bellicam disciplinam usu edoctum, cum bello, quo supe-
rioribus annis Germania exarserat, interfuisset, plura gessif-
set, ex quibus haud vulgarem militarium rerum disciplinam
comparasset: ubicumque visum Senatui esset, atque etiam in
Venetis ditionibus commoraturum. Iis, quæ a Brunsvicensi
proponerentur, discussis, ita respondendum Senatus censuit:
Cum Respublica per multos annos pacem cum omnibus Prin-
cipibus colat, eamque diuturnam fore speret; nullam cur ar-
ma pararet causam esse: que Henricus prompto adeo, eximio-
que animo Senatui detulisset, ea perenni, grataque memoria
prosecuturum. Duci in urbe moranti publicæ munificentia, & liberalitatis officia delata, victus ex publico ærario tributus, mille nummi aurei dono dati. Erat sane Henricus vel nobilitate, quod ex Saxonum familia ortus esset, vel viribus summi inter Germanos Principes nominis; nam Saxonia in media multas ditiones obtinebat: Brunsvicum inter eas urbs præcipua est, incolarum frequentia, ac divitiis potens, præcipue vero sale dives, qui ex puteorum limpidissimis aquis conficitur; atque ex ea regione, quæ Duci parebat, quatuor equitum, quatuordecim peditum millia colligi poterant. Post annum, quo Marcus Antonius Trivisanus principatum gesserat, pridie kal. junias, cum de more summo mane una cum Pa-

1554

Henricus
Brunsvi-
censis
Dux Vene-
tis in remi-
litari suam
operam de-
ferre.

Senatus re-
sponsum.

Marcus An-
tonius Trivi-
sani Princi-
pis obitus.